

STRESZCZENIE

Praca doktorska pod tytułem **“Show, don't tell' as an approach to filmmaking and teaching filmmakers”** (“Show, don't tell' jako podejście do tworzenia filmów i nauczania filmowców”) stawia sobie za cel pogłębioną analizę przekazywania informacji, ponieważ sposób, w jaki podchodzi się do odbiorców, odgrywa ważną rolę w tym, jak reagują oni na to, co jest im przekazywane.

Argumentem przewodnim rozprawy jest to, że pionowa dystrybucja informacji nieuchronnie czyni odbiorców odbiorcami biernymi. Ich głos, ich wkład w proces tworzenia informacji nie jest wtedy brany pod uwagę, co może prowadzić u nich do braku zaangażowania, utraty zainteresowania i odłączenia się.

Niniejsza rozprawa dotyczy przede wszystkim zbadania, w jaki sposób zasada pisarska "show, don't tell" może być zastosowana do tworzenia filmów i edukacji studentów reżyserii. Jej celem jest zgłębienie sposobu przekazywania informacji w taki sposób, aby miały one trwały wpływ na czytelników, słuchaczy, widzów czy studentów.

SUMMARY

The dissertation, entitled **“Show, don't tell' as an approach to filmmaking and teaching filmmakers”**, takes an in-depth look at the distribution of information, as the way in which audiences are approached plays an important role in how they respond to what is communicated to them. The overarching argument of the dissertation is that the vertical distribution of information inevitably turns audiences into passive recipients because their own voice, their own input is not sought. And passivity often leads to lack of engagement, loss of interest and disconnection.

This thesis is primarily concerned with exploring how the writing principle of 'show, don't tell' can be applied to filmmaking and the education of filmmaking students. It aims to explore how information can be conveyed in such a way that it has a lasting impact on readers, listeners, viewers or students.

